

Lugnt och koncentrerat bygger Gaëtan Rusquet, Amélie Marneffe och Claire Malchrowicz upp ett stadsliknande landskap av ljusgröna klossar i *Meanwhile*.

Foto: Gianina Urmeneta

Recensioner [2014-09-02]

Mot det oundvikliga fallet

RECENSION/DANS.

Tegelstensstora byggklossar, ett antal bord och några högtalare är tre av ingredienserna i *Meanwhile*, ett vibrerande verk om driften att bygga upp det som faller isär. Nummers Thomas Olsson har sett Gaëtan Rusquet falla och resa sig på MDT.

Meanwhile av Gaëtan Rusquet

Scen: MDT

Ort: Stockholm

Koreografi/koncept: Gaëtan Rusquet

Ljus och scenografi: Gaëtan Rusquet

Ljud: Yann Leguay

Medverkande: Amélie Marneffe, Gaëtan Rusquet, Claire Malchrowicz

Länk: MDT

Lugnt och koncentrerat bygger

Gaëtan Rusquet och hans båda medaktörer **Amélie Marneffe** och **Claire Malchrowicz** upp ett stadsliknande landskap av ljusgröna klossar. De tre låter inte sitt metodiska arbete störas det minsta av den tidvis tunga ljudmattan som får klossarna de just placerat på något av borden att vibrera. Nu handlar det inte om några kraftiga vibrationer som omedelbart raserar det de just byggt upp, utan om betydligt mer långintensiva skakningar som långsamt ändrar förutsättningarna.

Det är också de små förändringarna som driver *Meanwhile* framåt mot en annalkande katastrof, som samtidigt inte utgör någon slutpunkt, utan en ständigt närvarande förutsättning att förhålla sig till. Det senare är även en av de största styrkorna med verket. Gaëtan Rusquets förmåga att, tillsammans med sina medaktörer, långsamt skapa en situation som oundvikligen leder till att ett fall, utan att det görs till något misslyckande, imponerar såväl visuellt som konceptuellt.

Största delen av publiken sitter på de vanliga läktarplatserna, men många har tagit plats i de olika fönsternischerna runt om scenrummet där alltifrån bord, klossar, kroppar till ljud och ljus ingår i det koreograferade konceptet.

Redan innan publiken släpps in har bygget med klossar på borden påbörjats. Bord som allteftersom *Meanwhile* fortskrider skjuts allt tätare mot varandra, som öar eller kontinenter som sakta smälter samman eller kolliderar med varandra. *Meanwhile* är en genomarbetad föreställning fylld med metaforer för såväl arkitektoniska visioner som för naturkatastrofer samt människans drift att hela tiden försöka behärska de mest omöjliga situationer.

Först efter att *Meanwhile* har pågått en stund blir det tydligt hur koreograferad varje rörelse egentligen är. När det sedan byggs två torn (båda placerade ovanpå de högtalare som sänkts ned i borden) intensifieras allt som pågår kring klosslandskapet. Tornen blir till allt annat än kompakta fundament att stå på. De byggs allt högre för att slutligen helt rasa av vibrationerna från högtalarna.

En av många starka bilder som dröjer sig kvar på näthinnan efter *Meanwhile* är hur den som står ovanpå med hela sin kropp verkligen koncentrerar sig på att hålla balansen så länge som möjligt. Men verket slutar inte med den bilden utan fortsätter med att Gaëtan Rusquet, Amélie Marneffe och Claire Malchrowicz återigen börjar bygga. Vi har, för en stund, fått glimta in i deras ständigt pågående arbete.

Thomas Olsson

